

fer Kunde gaa helt med til Administration og Dækning af Tab, saa at der Intet blev tilovers til Amortisation, og ønskede derfor indsat en Bestemmelse om en bestemt Amortisations Tid. Som sagt, det er af den Slags Fordringer som der ikke kan reises nogen egentlig principiel Indvending imod og som jeg er vis paa, man nok skal finde sig til rette om. Med Hensyn til Burderingen negter jeg ikke at jeg har den fjætteste Anstuelse, at selv om man maatte indføre formelt og theoretisk set meget smukke Regler om Burderingen i Lovforslaget, giver det ikke den Garanti, man søger. Garantien ligger i Virkeligheden aldeles væsentlig i de Personer, som skulle foretage Burderingen, og i de Personer, som skulle have at bestemme, hvor store Laan der skal ydes. Man kommer ikke til Andet, man kan fastsætte saa mange Regler, man vil, det Afgjorende er og bliver, hvorledes disse Regler udføres. Man kan fra Ministerens eller Andens Side opstille Regler, og jeg skal ikke have Noget imod, at medvirke dertil, men jeg har, som sagt en bethdelig Tvivl om, at der kan opnaas noget Stort ad den Vej. Med Hensyn til Burderingerne og Laanenes Forhold til disse, vil det være ganske klart, at en Forening som denne vil være nødt til — ligefrem at Selvholdelsesinteresse — i Begyndelsen at gaa meget strengt tilværks og give forholdsvis lave Laan. Disse Forhold ere saa nye og uprøvede, at man naturligvis maa gaa meget forsigtig frem. Jeg antager, at man hovedsagelig vil se paa det Samme, som de nuværende Kreditforeninger se paa, nemlig hvilken Eiendommens Værdi er uden Hensyn til det industrielle Anlæg. Det vil blive det Hensyn, hvorefter Hovedparten af Laanet gives, og man vil saa dertil godt kunne give et Tillæg til Laanet af Hensyn til de industrielle Forretninger, som drives deri, af Hensyn altsaa til Eiendommens rent industrielle Værdi. Jeg har den Tro, at Bestyrelsen for en saadan Kreditforening maaste i Begyndelsen vil gjøre dette Tillæg temmelig lille. Naar man saa kunde sige: Ja, hvad skal saa hele Foreningen til, saa vil der jo ikke kunne opnaas større Laan, end i de bestaaende Kreditforeninger, saa sparer jeg dertil. Jo, Noget vil der dog kunne opnaas, thi, efterhaanden som man prøver sig frem, og efterhaanden som man faar Oversigt over det Omraade, man skal virke paa og lærer det at kjende, vil man ogsaa blive i Stand til at udvide Laanenes Størrelse. Som sagt, jeg tror net ikke, at der er nogen Grund til at søgte for, at man i Begyndelsen vil vove sig til overdrevent høie Laan. Den

høitærede Minister mente, at Halvdelen af Burderingssummen som Maximum var for Meget, og at det vilde være rimeligere at gaa ned til saadan Noget som 40 pCt. Dgsaa dette hører til de Enkeltheder, som man vil kunne forhandle om. Jeg skal, som sagt, slutte med ligesom i det Foredrag, jeg holdt, da Forslaget blev indbragt, at anbefale det høie Thing. Sagen til videre Fremme og at gjøre den færdig saa hurtig som muligt. Jeg skal tilfige min og de øvrige Forslagsstilleres bedste Medvirken til at faae et Resultat ud deraf, som kan tilfredsstille Alle.

Sage: Jeg skal tillade mig en enkelt Betragtning, som man ikke kan overse. Naar der er Tale om industriel Sikkerhed — og det ærede Medlem gjorde særlig gjældende, at den samlede Industri er sikker nok i det Hele taget, selv om den enkelte Industri er usikker — saa er Sagen jo den, at Kreditforeningerne have netop med det enkelte industrielle Etablissement at gjøre og ikke med Industrien i Almindelighed. Der er stor Forskjel mellem Agerbruget og Industrien. Det ærede Medlem, som sidder her foran mig, forekommer det mig, har Net i den Betragtning — uden derfor at kunne beskyldes for særlig at ville begunstige Agerbruget — at der er den meget væsentlige Forskjel tilstede, at man kan ikke flytte sin Jord, om man end kan flytte sine Bygninger, men et industrielt Etablissement vil, naar det ikke betaler sig, ofte let kunne flyttes derhen, hvor de bedste Konjunkturer ere. Man kan flytte en industriel Virksomhed fra Danmark til Rusland, saaledes som det f. Ex. skete med Palmefabrikken ved Aarhus. Den betalte sig ikke her og flyttedes da til Rusland og gav da 100 pCt. Der er naturligvis noget mere Materielt at holde sig til ved industriel Virksomhed end ved Handelsvirksomhed. Men jeg tænker mig Overpunkterne, at indrette Kreditforeninger for Palshuse og Handelskontorer vilde dog være absurdt. Agerbruget er det Sikreste, Industrien imellem, og Handelen, saavidt der er Tale om materiel Pantessikkerhed, er det Aller-usikreste, og derfor gaar det ikke an at sammenstille Industri og Agerbrug, som det ærede Medlem for Sjøbenhavn's Ake Valafreds vilde gjøre. Smidlertid skal jeg ikke benægte, at der kan være Trang til at gjøre Noget. Jeg kan, hvad mange Andre ogsaa kunne, fremføre Exempler paa, at store industrielle Etablissements, som f. Ex. ere knyttede til Agerbruget, betragtes som Kul ved Burderingen eller i alt Fald ved Tilstedelsen af Laan f. Ex. af Overformynderiet og lig-